

Edebiyat Defteri

rezanfarqin -Şiirleri-

Oluşturulma Tarihi:
30 Kasım 2025 Pazar

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Bizim sonumuz yok ana ..

Bizim sonumuz yok ana...

Çünkü biz zaten son denen şeyin içinde doğduk.

Bizim yolumuz hep yokuş, hep taş, hep diken.

Biz düştükçe kırılmadık sanma, sadece sessizleştik.

İnsanın içindeki yangın büyüdüğüce dili kısılır, sen onu suskunluk sanırsın.

Ben şehirde yalnız bir gölge gibi dolaşırken,

gece sokak lambalarının altında en çok seni özledim ana.

Ellerinin kokusunu, ekmeğin buğusunu,

Bir silvanlı'nın bana nasihat verirken gözlerimin bir anlığına ufka dalışını...

Sanki geleceği orada arardın da bulamayınca bize bakar,

“İnsan dediğin biraz da dayanmak zorunda oğlum” derdin.

Ama bu şehir...

Bu kirli duvarların arasında kim dayanabilir ki ana?

Her köşede umut çürür, her adımda insan biraz daha eksilir.

Birileri zengin olurken, birileri hayal mezarlığına dönüşür.

Ben de o mezarlığın kıyısında dolaşan bir ruhum sadece.

Adımı bilmesinler, yüzümü hatırlamasınlar;

ama bilsinler ki bu yürek kolay kolay eğilmedi.

Sen hep derdin ya:

“Yeter ki kötü olma oğlum.”

İnan, kötü olmadım ana...

Ama iyi kalmak da bu dünya için ağır bir yükmüş,

sonradan anladım.

Bir yanımla amed'in yollarında

Özgürlüğe hasret kalan çocuklar gibi

Bir yanımla da sevdaya tutunmaya kalktım,

kader geldi elimden çekip aldı.

Karanlık bir sokakta kurşun gibi düştü umutlarım.

Sevda dediğin bazen insanı yaşatır,

bazen de en çok oradan vurur.

Ben vuruldum ana...

Öyle bir yerden ki, doktorlar görmedi ama sen görürsün:

Yüreğimin ortası yırtık.

Şimdi bu şehrin akşamında adımlarımı ağırlaştıran,

dizlerimi titreten bir şey var:

Umutun bende kaldığını sanma...

Ben umudu çoktan toprağa gömdüm.

Ama yine de yürürüm ana.

Çünkü insan bazen bitse de

bitmediğini göstermek için yürür.

“Bizim sonumuz yok ana.”

Çünkü son, güçlülerin lüksüdür.

Bizim gibi garibanlara düşen ise

bir günü diğerine ekleyip kaderle inatlaşmak.

Ben her sabah güne yerden kalkarak başlarım,

ama yine de kalkarım.

Buna da yaşamak derler herhalde.

Eğer bir gün adımı bir duvar yazısında görürsen,

“Bu oğlan da çok çabaladı” de.

Ben başka bir şey istemem.

Bir de...

Beni affet ana.

Bu hayat seni değil, beni yordu.

Ama unutma:
Bizim sonumuz yok ana...
Çünkü biz bitsek bile, içimizdeki direnme denen şey
külün içinden tekrar doğar.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1678965/bizim-sonumuz-yok-ana.html>